

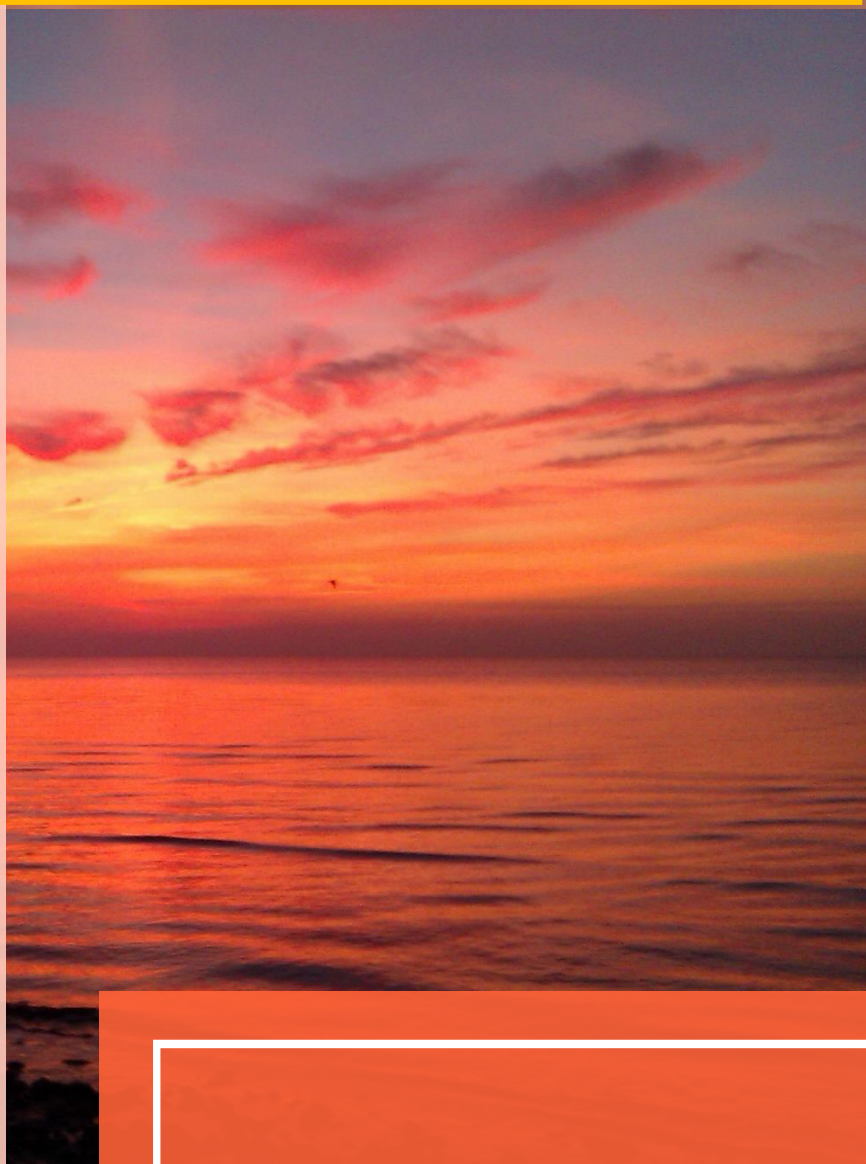

“ Lai tuvotos un izprastu
Radītāja nodomus,
iesākumā ir jāierauga un
jāsajūt kaut viens brīnums
savā tuvumā. ”

“ Katrs mazākais pārtop
par lielāko.....
Lielākais ir pateicīgs
mazajam.....”

“ Dabā tiešām viss ir
DZĪVS
Un RADOŠS
Domas, tēlu radošs....”

“ Katra jauna dzīvība
vistiešāk izpauž RADOŠO
pirmsākumu....”

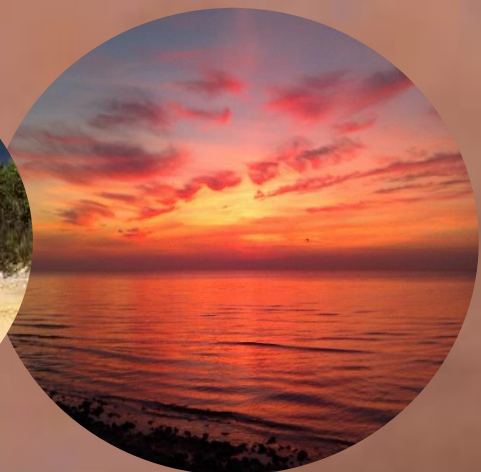

KĀ

PASAKA

DIĀNA TIMOFEJEVA

PATIESĪBĀ
TOBRĪD
PRINCESE
TEBASĪPAI
PATIESĪBA
PLANĒTA
PIEPEŠI
DŽĪVĪBA

PATIESĪBĀ

Saule spīdēja it spoži!

Putnu vīterošanas ietīts, modās planētas rīts. Putnu kopkoris, lai gan ar nodomu neorganizēts, veidoja apbrīnas vērtu, skanīgu un saskanīgu ausmas fonu.

Tas bija pavisam parasts rīts Profesora planētā.

Kā ierasts, kāda cita lielāka planēta , ko šejienieši sauca par sauli, bija atmodinājusi vieglu vēja brīzīti un lika mosties katrai dzīvai radībai. Vai tieši otrādi- saules ausma bija zīme nakts taureņiem, pūcēm un susuriem, ka pienācis laiks ieritināties , ienirt un paslēpties aiz dienas progresīvās steigas. Pārļaut to kā sapni, lai vakarpusē, tuvojoties klusuma piepildījumam, uzsāktu īsto dzīvi....

Profesora acis bija samiegtas pavisam cieši. Tomēr mazie viltīgie saules stariņi, izkūņojušies cauri skropstu aizsargam , kutināja profesora acu zīlītes. Dīvaina

virpuļojoša siltuma sajūta krūšu ielokā lika profesoram
saausīties...

Šajā svētlaimīgajā bezvārdu sajūtā ir kas gluži
neparasts- iekšēji secināja Profesors.

Viņš novērsa acis no saules un pārlaida pētījošu
skatienu visapkārt .

Viss bija savās vietās , kā jau pienākas vasaras rītā...

Saules stari maigi glāstīja rasas pārļu piebirusos
raspodīņu pumpurus un tikko modušos vizbuļus.

Tie noglāstīja arī čaklo zirnekļi , kas trīsošajā zīda
tīklenītē lūkoja pēc medījuma, nebaidīdamies saņemt
spirgtu rīta peldi, tā kā austais meistardarbs bija rotāts
ar mirdzošām, trauslām ūdens lodīšu virtenēm.

Smilgu skaras trīsēja, rītausmas jūsmas mirkļa
pārņemtas.

Jūra, noprotot mirkļa svarīgumu, bija samazinājusi vilnīšu
un krasta sakļaušanās piesitienu stiprumu.

Arī akmeņi rāmi un svētsvinīgi lūkoja neizjaukt
līdzsvaroto un mazliet mītisko saskaņu, kas šobrīd valdīja
jūras malā...

Kaut kas nenosakāms tomēr darīja Profesoru
uzmanīgu.

Viņš palūkojās augšup...

Debesis nesolīja nekādu pārsteigumu. Sīkie spalvu
mākonīši, uzņēmuši pirmās vēja brāzmas dzidri zilajā
debesjumā veidoja smalkus rakstus.

Tikai tad Profesors atskārta, ka šī neizprotamā iekšējā
sajūta bija tieši tas neparastais ,kas atšķīra šo saulaino
rītu no visiem citiem, ko savā mūžā viņam bija nācies
piedzīvot.

Sajūta bija tik saderīga ar viņu pašu , gan arī tik
nepārprotami jauna, ka Profesors pat iedomāties
nevarēja, kas izraisījis to...

Steidzīgi uzlicis roku uz krūtīm, Profesors pārliccinājās ,
ka sajustais siltums nav fizisks.

Viņa krūtis vienmērīgi cilājās un bija pat vēsākas nekā
parasti.

Viņš aizvēra acis un pievērsās siltuma avotam. Tas bija
 kaut kur viņā- dziļi iekšienē, un tad Profesors skaidri
 sajuta virpuli , kas iesākumā maigi un glāsmaini kutināja
 kāju pēdas un tad kā silts geizers cēlās augšup, lūdz
 virmoja pa visu ķermeni.

Vilnis , kas savienoja Profesora sirdi ar galvu , izgaismoja
 visu , kas ar viņu bija noticis pēdējās stundās, dienās,
 vai arī kādā vēl ilgākā laikā....

Pārsteigumā viņš tik vien spēja ,kā apsēsties.

Tas bija akmens, uz kura viņš bija piezemējies...

Akmens.

Vēss.

Stabils.

Drošs...

Profesora atmiņā uzvilnīja pazīstamas sajūtas,
Un ne tikai sajūtas...
Jūtas vai kas vairāk...

Vienīgi laiks- tas bija bez mēra, līdzīgi pulkstenim bez
rādītājiem. Laiks nebija nosakāma, izprotams,
taču tā esamība mita dziļi Profesorā.

Un ,lai gan viņam nebija nekādu pierādījumu, **ŠOBRĪD**
viņš ticēja, ka viss noticis tieši tā....

TOBRĪD

Vakars bija jau iedzīvojis saulrieta klusumā. No sārtzilās debess apjūmtās jūras puses pūta viegla brīzīte, kas, saskandinot smilgu vāļītes, radīja čukstiem līdzīgu skaņu. Vakara saulstaru apspīdētais liedags iekrāsojās savādā violetā nokrāsā....

Krastmalai strauji tuvojās mašīna. Tās troksnis gandrīz nepiedienīgi iespraucās esošajā līgajā ainavā.

Bet tikai uz mirkli.

Sulīgā, bet stiegrā krastmalas zāle noslāpēja šļūcošo bremžu šņukstus. Valdošais Lielais Miers ātri ieskāva mašīnas plūdlinijas ,pie stūres sēdošo vīru, kā arī allaž neelļoto durvju aso kladzienu.

It kā pēc iespējas ātrāk mēģinādams atbrīvoties no pagātnes, kas mina uz papēžiem, jūras krastā steidzīgiem soļiem iznāca salta auguma vīrietis. Tikpat steidzīgi viņš atbrīvojās no saviem smalkajiem

apaviem, kas visu dienu bija rūpīgi kļāvuši kājas un nodrošinājuši viņam visnotaļ cienījamu izskatu.

Tagad tie pavisam lieli līdz ar zeķēm tika pamesti kāpu paugurā.

Apsēdies uz sārtas dzīslīņas rotāta akmeņa, dulno galvu izpurinājis un basās kājas mitrajās smiltīs iegremdējis, viņš ,miera gaidu pilns, dziļi ieelpoja...

Tas bija tik piepildoši, ka profesors pat nepamanīja mazo uzstājīgo cielaviņu, kas, uz smalkajām kājiņām šūpodamās, bija pielēkusi pavisam tuvu. Izstieptajā knābītī tā turēja mazu ,zaļu lapiņu.....

Pirmajam atelpas mirklim noploko, Profesoram
Heimdālam tomēr šo jauko apkārtni piesārņot ar savām
skumjajām pārdomām.

Pēc konferences viņš, ne mirkli nešaubīdamies, bija
devies šurp.

Pareizāk sakot, kāds nepārprotams spēks lika viņam
atstāt tveicīgo domu pārsātināto pilsētu un doties uz šo
neskarto, mazliet pat mežonīgo Dabas nostūri...

Bērnībā iemīlēto....

Ikdienas steigā reizēm tikai nakts sapņos tēloto....

Jā! Šīs dienas konference Profesoram bija saistījusies ar tik daudzām cerībām. Viņa darbs bija veltīts kādas jaunas sirds ārstniecības metodes izpētei. Un tas bija vainagojies ar izcilu atklājumu. Izrādījās, ka šī jaunā metode spēj panākt sirdsdarbības līdzsvaros, izmantojot visiem pieejamus Dabas magnētisma spēkus.

Profesors ticēja, viņš bija pat iekšēji pārliecināts, ka, uzstājoties konferencē, viņš spēs pārsteigt un aizraut arī citus kolēģus ar jaunajām iespējām sirds ārstēšanā, taču- uz klausot viņa uzstāšanos, daļa klātesošo atturīgi un skeptiski šūpoja galvas, citi neuzdrošinājās izteikt savu viedokli, citi apsprieda savus pētījumus.... Bet aiz dažu kolēģu izrādītās intereses drīzāk slēpās nenovīdības dzīslīņa...

Vai viņš bija kļūdījies?

Bet kur?

Profesora roka pārslīdēja pār akmens raupjo virsmu.

Akmens dziļdomīgā sirds klusēja....

Kur???

Pētījumos, auditorijā, atklājuma paziņošanas formā un laikā? Vai varbūt izskaidrojums slēpās paša Profesora vecumā? (Viņš bija jaunākais Profesors savā jomā....)

Jā, Profesors nebūt nebija vecs!

Viņa gadu skaitlis tika skaitīts tikai ar ceturto gadu desmitu.

Lai gan smalks sirmums bija iezadzies viņa gudrās galvas matu rotā, biezās uzacis, kas atgādināja japāņu seno māju jumtu pārkari, ieskāva apbrīnojami jauneklīgu, bet dziļi viedu brūnganu acu pāri....

Profesors sēdēja uz akmens, galvu rokās satvēris, un viņa spēcīgais un stiegrais stāvs izstaroja dziļas skumjas. Dzidrajam acu skatienam pārklājās plāna, sāļa mitruma kārtiņa, kas nemanāmi izveidoja divas spoguļstikla lodītes.

Tajā atspoguļojās viss apkārt esošais skaistums vienlaicīgi, kā arī Profesora skumjas, bezcerība un vientulības sajūta, kas kādu laiku jau nemitējās ievīstīt sirdi.

Skumjas viņu apņēma kā silta migla.

Tās ievīlņojās jūras ūdenī, ietinās rietošās saules staros un savijās ar kaijas liego brīvības saucienu.....

Viņa skatiens bija pievērsts apvārsnim...

Smalka, gandrīz neredzama līnija atdalīja iesārtās debesis no saulrieta gaidās pieklusušās jūras. Tikai viena līnija šķīra saules gaitu no šīs dienas līdz rītdienai Profesors zināja, ka īstenībā līnija ir tikai šķietama robeža, viņa uz līdzcilvēku acīm domāta...

Tā ļauj dienas, mēnešus un gadus sadalīt noteiktos, cilvēku prātam izprotamos laika posmos.

Līnija ir ilūzija, aiz kuras nonākot, cilvēkam šķiet, kas

atklāsies meklētais , vai aiz kuras....

Tieši šobrīd Profesoram visvairāk gribējās būtu kā meklētājam Daukam un nedomājot traukties uz noslēpumainās , aicinošās līnijas pusi. Viņam ļoti gribējās redzēt, to, kas sākas tad, kad, liekas, ir beidzies viss...

Šī bija viena no skumīgākajām dienām Profesora mūžā.
Nenoliedzami, šajā brīdī tā viņam šķita pati skumīgākā.
Profesors jutās vientuļš, lieks un nesaprasts.
Arī vienmēr snaudīgā patmīlība kutināja....
Viņam bija žēl sevis, darbam veltītā laika, savu cerību...

„Profesors nesaprot neko

Deg uguns un apledo..”

Profesora ausis skanēja viņam tuvā dziesminieka vārdi.

Vienīgi akmens, kā balstīdams, deva pamatīguma
sajūtu ar savu smagnējo mieru.

Un jūra.... – tā bija tik tuva kā nekad agrāk.

Katrs šļaksts, katrs viļņu pieskāriens krastam bija dāsnu
rūpju caurstrāvēs.

Siltais ūdens glāstīja, mazliet pat kutināja Profesora
kāju pēdas, šļakstu skaņas pajūga noskumušās ausis, un
neapprakstāmā Dabas tuvības apjaukuma acīs uzjundīja
atkal jaunu pērļu birumu.

Asaras bira kā pupas, bet tām patiesi bija pērļu

vērtība...

Mirkļa apstiprinājumu guva reiz lasītie vārdi-

Cik labi, ka cilvēka radītāja un postītāja praktiskais
ģēnijs tomēr nav paspējis Dabā vēl VISU pārkārtot pēc
sava prāta...

Nezin, cik ilgi tā turpinātos, ja, ieegrims savās pārdomās,
Profesors nebūtu izdzirdējis savādu skaņu:

-Pčik!

Sākumā šķita, ka iečiepstas putnēns. Tad vēlreiz:

-Pčik!

Savā nodabā sēdošais Profesors patiesi nebija
pamanījis gaismas punktam līdzīgo spožu plankumiņu,
kas vērtās plašāk, jūras viļņotajā virsmā iezīmējot
mirdzošu taku, līdz tās vidū jūras malai tuvojās maza
meitenīte.

Viņas zeltaini rudās matu sprogas vizuļoja kā piebirusas
spožajiem saulstaru putekliem. Mazais, uzrautais
deguntelis miermīlīgi tvēra vakara maigo vēsmu, un
gaišzilo acu skatiens bija pievērst krastā sēdošajam
stāvam...

Viņas gaita bija pavisam rotaļīga, tajā pašā laikā netika
traucēta pat vismazākā viļņa sprogziņa . Tuvojoties

krastam, mazā meitene gaitu palēnināja.

Jūras un krasta norunātās tikšanās vietā viņa ar rokas vēzienu it kā pašķīra priekškaru un smalkām kāju pēdiņām, saudzīgi liekot soļus tikpat viegli un rotaļīgi kā līdz šim, iekāpa krastā. Jūras sāļi siltais un krasta dzestrais gaiss tiekoties meitenes deguntelī izraisīja šķavas.

Pčik!

Un vēlreiz- pčik! –papurinot zeltsārti mirdzošās matu cirtas, viņa teica.

PRINCESE

Profesoram bija licies- nē, viņš pat bija pārliecināts par to - ka jūras krastā neviena, izņemot viņu pašu, nav. Viņā uzjundīja pat neliela neapmierinātība: kurš gan tādā brīdī uzdrošinās viņu traucēt?....

Un te Profesora priekšā, saulstaros vai kādā citā spožumā ietinusies, stāvēja maza meitene. Smaids rotāja viņas seju tik bērnišķīgi un tomēr tik pārliecinoši, ka nākamajā mirklī Profesors gandrīz jau bija atbruņots no savas neapmierinātības.

Mazliet piesardzības gan netrūka- viņš nodomāja.

-Mani sauc Veronika, - mazā meitene atklāti un Profesoram pavisam saprotamā valodā teica

-Es.... es... es esmu profesors! –skanēja nedroša atbilde

-Nu.... tad es esmu princese! Es gan vēlējos zināt, kā tevi sauc,

-Mani sauc Heimdāls... profesors Heimdāls, - vēl
neatguvies no pārsteiguma ,klusī nomurmulēja

Profesors

-Īstenībā svarīgi ir- KAS tu esi, un tikai pēc tam- kādu
amatu tu ieņem, - klusi savā nodabā it kā sev teica
mazā meitene.

-Un šobrīd tu esi skumīgais, jūras krastā sēdošais,
pārdomās grimstošais, - precizēja mazā Princese un ar
acīs dzirkstošu prieku turpināja: - un tomēr tas ir tik jauki ,
ka TEVI satiku.

To Veronika izteica tik nemāksloti un silti, ka Profesoram bija jāmaina savas domas par mazo miera traucētāju. No kurienes gan bija uzradusies šī mazā, dīvainā meitene?
Princese?

Veronika?

Cik savādi!- prātoja profesors, -viņa tik priecīga un moža te stāv manā priekšā, varētu domāt, ka viņa ir nokritusi no debesīm....

Viņš reiz bija lasījis, ka bērniem piederot debesu valstība. Šajā mirklī tas šķita tik neticami un ārkārtīgi intrigējoši, ka Profesoram nācās pasmaidīt pašam par savu neizpratni vai varbūt mazticību....

Te atkal atskanēja Veronikas balss.

-smails? Tā ir laba zīme.

-Kāpēc tu tā priecājies par mūsu tikšanos?- ar patiesu interesi un nezaudējot tikko modušos smaidu jautāja

Profesors.

-Tādēļ, ka, satiekot tevi, ieraudzīju, ka skumjas var
pārvērsties priekā- atbildēja Veronika un ievilka smiltīs
apli. ○

-Kas tas ir?

Profesors gan pārzināja pietiekami sarežģītas rēķinu formulas, tamdēļ šis vienkāršais zīmējums viņam neko īpašu neizteica.

-To man iemācīja Skolotājs

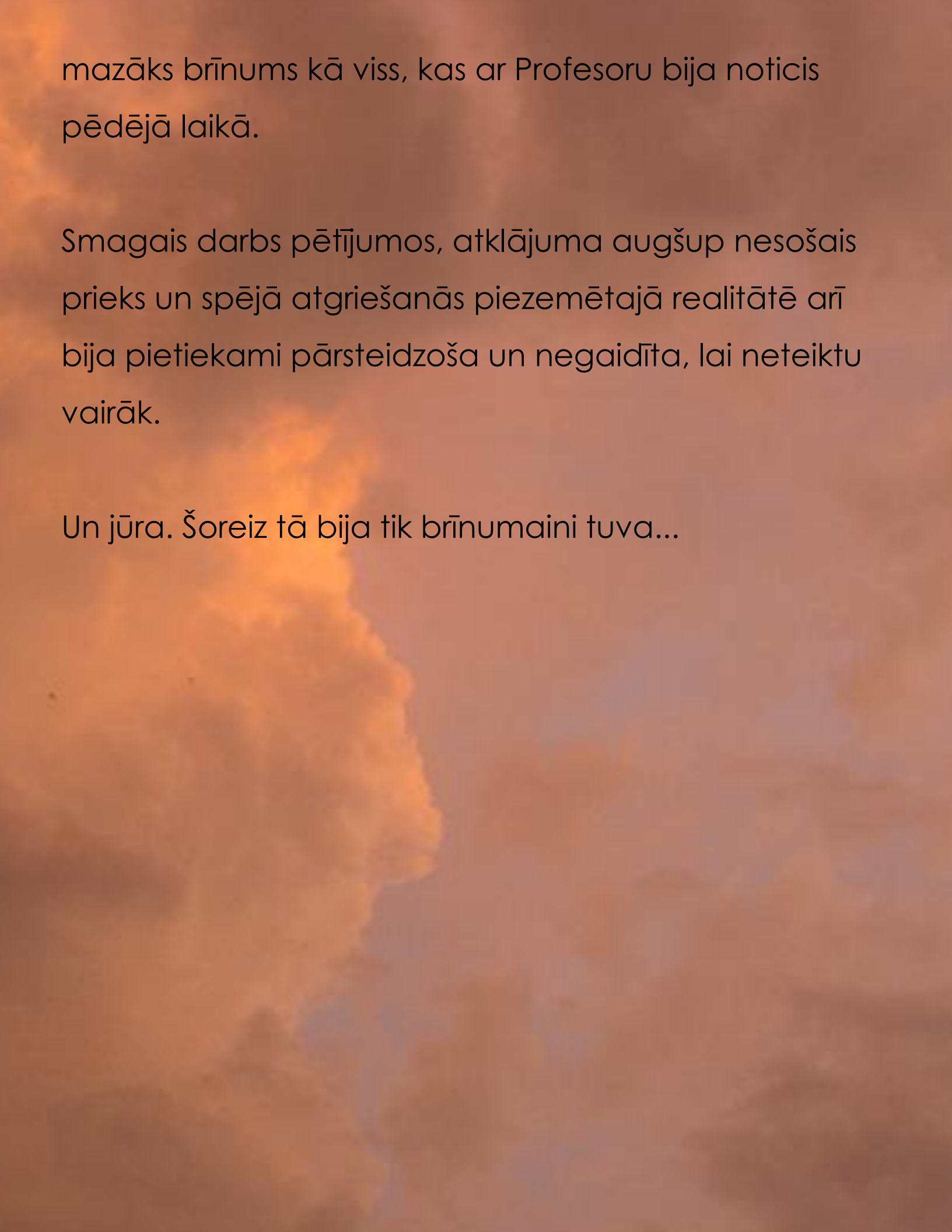
Šī formula attiecas uz visu Visumu, -pārlicinoši apgalvoja Veronika.-

Arī uz tavu planētu.

-Tātad tu esi no citas planētas? –Profesors pacēla galvu un no jauna patiesā izbrīnā iepleta tumšās acis.

-Jā, -princesēm raksturīgā vieglumā atbildēja Veronika.- esmu ieradusies iepazīt tavu planētu. Jo vairāk es uzzinu par to, jo vairāk es saprotu, cik patiesībā maz es zinu. Tieši tavu asaru mirdzums man parādīja vietu, uz kurieni man jādodas....

Profesoram bija jāpārstāj brīnīties, jo Princeses parādīšanās un viss ar to saistītais bija ne lielāks, ne

mazāks brīnums kā viss, kas ar Profesoru bija noticis
pēdējā laikā.

Smagais darbs pētījumos, atklājuma augšup nesošais
prieks un spēja atgriešanās piezemētajā realitātē arī
bija pietiekami pārsteidzoša un negaidīta, lai neteiktu
vairāk.

Un jūra. Šoreiz tā bija tik brīnumaini tuva...

Un tagad vēl.. Princese.

Tikmēr Veronika mierīgi turpināja:

-Tavas planētas gaisma ir tik cerīgi zila... lai gan reizēm tās apvalkā parādās tumši pelēki dūmu mākoņi, tā nezaudē savu dzidro starojumu un ir viena no skaistākajām visā Visumā.

Mans skolotājs to sauca par Meklētāju planētu.

-Meklētāju? – Profesors pārjautāja.

-Jā, -teica Veronika.- Tavas planētas cilvēki allaž kaut ko meklē, pēc kaut kā teica. Tikai bieži, cītīgi meklējot, viņiem aizmirstas meklējumu nodoms, kā arī reizēm gadās paskriet garām mācībām, ko sniedz pats meklējumu process.

Tas ir tavas planētas Noslēpums,- filozofiski piebilda Veronika.

-Noslēpums!? – tas nu gan bija par daudz. Profesors, nedaudz satraukts, piecēlās kājās, pasmēla sauju sāļā ūdens un atvēsināja sakarsušo pieri.

-Tam ir tāds jocīgs vārds, -pierīti saraukusi , Veronika centās atminēties . – Uz manas planētas tam ir tikai apzīmējums ○ , jums- vesels vārds, - turpinādama runāt, Veronika norādīja uz smiltīs ievilkto apli.

-Īstenībā noslēpumu atklāt nemaz nav tik sarežģīti, pie tam uz tavas planētas to izdarīt ir vieglāk nekā uz citām.

Tāpēc arī esmu šeit. Skolotājs teica, ka noslēpums esot tepat jums līdzās un to varot atklāt katrs.

Tikai jābūt vērīgam...

Profesors gan īsti nesaprata, kas tas ir par noslēpumu, ko meklē visi viņa planētas cilvēki. Tātad arī viņš to vēl nebija pamanījis.

Pašam Heimdālam gan šķita, ka viņš zina daudz. Katrā ziņā daudz vairāk nekā līdzciltvēki.

Viņš taču bija Profesors...

Tomēr Veronikai bija taisnība: jo vairāk mēs zinām, jo....

Arī savā darbā viņš bija pārliecinājies, ka ieguvuma sajūta ar katru jaunu atklājumu vai klāt nākušo atziņu saruka.

Katra atklāsmē atklāja vēl milzum daudz noslēpumu un neizpētītu apvāršņu, kuri vedināt vedināja turpināt meklējumus.

Tas tiešām bija intrigējoši- kā šī mazā meitene tik daudz zināja par mūsu planētas noslēpumu, kurš, izrādās, ir tepat tuvumā, -pārdomāja Profesors.- Bet Kur?

Tad Veronika šķita ko svarīgu atcerējusies un steidzīgi sāka meklēties kleitiņas lielajā kabatā, līdz izņēma deviņas mazas, zeltīti spīguļojošas plāksnītes.

TEBASĪPAI

Viņa nolika tās smiltīs priekšā Profesoram.

Plāksnītes bija mazliet lielākas par viņa kāju īkšķiem...

Profesors , ziņkārības vadīts, pacilāja tās rokās.

Plāksnītes bija apbrīnojami vieglas, un Profesors uzreiz noprata , ka tās nav no zelta, bet gan izgatavotas no kāda, viņam nezināma metāla, kas sevī bija apvienojis gan zelta svētsvinīgumu, gan sudraba atturīgumu un bronzas siltumu, gan dimanta spožumu...

Veronika, saraukusi savas maigās uzacis , kārtoja plāksnītes, ik pa brīdim iztaisnodama nopietno rievīņu pierē un pievērdama acis, viņa mēģināja atcerēties sava Skolotāja teikto pagaidām noslēpumaino vārdu.

Profesors jau bija mazliet piemirsis šīs dienas notikumus un īsteno iemeslu ,kādēļ viņš tieši šobrīd jūras krastā kopā ar mazu Princesi cenšas salikt kādu nezināmu vārdu...

Neierasti, bet viss notiekošais viņā radīja arvien dziļāku harmonijas sajūtu.

Gan spilgtā gaisma, kas viņus abus izgaismoja kā skatuvi pirmizrādes spožumā, gan siltās smiltis, kas gurkstēja un pukstēja, kā atbalstīdamas Princeses un Profesora aizrautību, meklējot īsto risinājumu plāksnīšu kārtojumam.

Profesoram allaž tuvākas šķitušas vētras, kad dumpīgās jūras viļņu šalkas raidīja tik siltas un daudzveidīgu toņu piepildītas mažora gammas. Tomēr šajā brīdī mierīgās jūras šļaksti, kuru vēsi minorais tembris veidoja notīs neaprakstāmu skaņdarbu, viesā viņā vēl nepieredzētu pilnības sajūtu.

Ar Veronikas ierašanos VISS bija pārvērties.

Profesors ievēroja mazo baltgalvi cielaviņu, kura turpat tramīgi tekalēja. Ik pa brīdim tā apsēdās uz Veronikas pleca un aizrautīgi čivināja.

Mazā Princese darbojās neatlaidīgi...

P A B A I ; B A E I E S...

Viņa pārbīdīja un mainīja plāksnītes vietām...

Līdz vienā mirklī Princeses gaišzilo actiņu un Profesora biezo uzacu apjumto acu skatieni sastapās un abu sejas rotāja uzvarošs smaids:

PATIESĪBA

- Patiesība! Patiesība! Jā ,tieši TO meklē tavas planētas cilvēki,- uzvaras priekā plaukšķinot, sauca Princese. – Viņi nevar rast mieru , kamēr to neatrod. Viņi to meklē aizrautīgi – nolaižas zemes dzīlēs, lido debesīs, kāpj kalnos, daudzas lietas un parādības sadala un izpēta pat atomu līmenī...

..... un visu tālab, lai tuvotos patiesībai.

Interesantākais ir tas, ka patiesība ir ļoti liela, un, izzinājuši tikai nelielu daļu no tās, tavas planētas cilvēki uzskata, ka tieši viņiem pieder tā īstākā daļiņa. Viņi apgalvo, ka viņiem ir taisnība.

Īstenībā ir izzināta tikai maza patiesības daļiņa...

Jā, par to Profesors vēlreiz bija pārliecināts konferences-cilvēki uz Profesora planētas bija sakrājuši milzum daudz zināšanu un informācijas, bija aizrāvušies ar sarežģītu risinājumu meklējumiem un liels daudzums no Dabas atrautu faktu tika iztirzāti, pēfīti un kalkulēti, tajā pašā laikā nepamanot, neredzot, vai neievērojot būtisko...

Lai gan –viņi taču bija meklētāji...

Patiesības meklētāji...?

Jā! Arī viņš pats jau daudzus gadus, reizēm gluži stūrgalvīgi un mērķtiecīgi, bija lauzies pie sirds

noslēpuma.

Mūždien nevaļīgs, pārguris, reizēm aizmirsdams arī savu sirdi... Un tieši pēdējā laikā tā arvien biežāk bija atgādinājums par sevi...

..... kā daudziem uz šī planētas.

Atguvies no pārdomām, Profesors pievērsās priekā starojošajai Princesei:

No kuras planētas tad tu esi?

-Mana planēta atrodas pavisam netālu, - atbildēja Veronika, ar rādītājpirkstu norādot debesīs- austrumu puses virzienā.

-Mana persiku krāsas planēta ir mazliet lielāka par tavu, un, pateicoties savdabīgajai krāsai un trīs piekabītēm (kā vēlāk izrādījās, par piekabītēm tika dēvētas pavadoņplanētas) ,tāda ir vienīgā mūsu Brīnumu telpā.

-Brīnumu telpā?

Pamanījusi profesora neizpratni, Veronika tomēr turpināja:

-Tava un mana un vēl tūkstošiem citu planētu atrodas Brīnumu telpā.

Šī plašā telpa sajūta tukša, taču tieši viņa glabājas viss, tāpēc to arī sauc par Visumu.

-Visums ir Radītāja Brīnumu noslēpumu glabātava. Katra planēta un arī visas šīs planētas būtnes, visā to

daudzveidībā ,glabā noslēpuma daļiņu.

Visuma noslēpumi nav nekur aprakstīti. Tie nav līdz galam izzināmi. Tie pieder Radītājam ,tāpēc jau tie ir noslēpumi.

Profesora ausīs tas skanēja brīnumaini bez gala...

Veronika turpināja:

-Es esmu ,lai mācoties tuvotos Brīnuma noslēpumiem.

Manas esības būtība ir iepazīt Radītāju.

Skolotājs teica, ka man nemaz nav noteikti Viņš jāsatiek.

Ja es iepazīšu Viņa radīto, es varēšu spriest par pašu Radītāju.

Tavas planētas izpratnē tas skanētu tā: koku pazīst pēc tā augļiem.

Profesors nebeidza brīnīties , kā šī mazā meitene spēj tik viegli un droši runāt par viņa planētā pastāvošo izpratni. Pēc vakardienas konferences viņš pats-pieredzējis zinātnieks- neuzdrošinājās apgalvot, cik liela ir apkārt esošo cilvēku izpratne par to, kas notiek uz viņu planētas. Un būtiskākais šajā situācijā ir nevis izpratnes plašums, bet gan dziļums....

Veronika ar rociņām aptvērusi ceļgalus un atbalstījusi zodu uz šī savdabīgā paaugstinājuma, lūkodamās apvārsnī, klusi, apcerīgi teica:

-Radītājs ir MILZĪGI LIELS BRĪNUMS.

Viņa radīto var iepazīt tikai pamazām.

Sākumā es atpazinu Radītāja brīnumu sevī. Tad man vajadzēja iepazīt savu planētu un sevi pašu planētas telpā. Kad es katrā savas planētas būtnē, arī katrā parādībā spēju ieraudzīt Radītāja brīnumu un sevi šīs telpas ietvarā, manī radās bijība pret katru dzīvu būtni manā tuvumā. Tikai tad es varēju doties iepazīt arī citu planētu brīnumus.

Iepazīstot ikvienu planētas telpu un tajā mītošas būtnes, var tuvoties pašas planētas izpratnei. Jo katra mazākā būtnīte satur ziņu par visu lielo planētu.

Reiz uz kādas planētas es sastapu puķi un caur viņu man atklājās visa viņas planētā. Tā es iepazinu arī trīs vulkānus un puķes labāko draugu Princi.

Tieši viņš man izstāstīja par tavu jauko planētu un zvaigžņu kartē parādīja, kur tā atrodas....

PLANĒTA

Apsēdusies tieši pretī profesoram, Veronika turpināja:

- Tava planēta radās no sēklas tāpat kā daudzas citas.....

Planētas rodas no īpašām sēklām.

Sēkla, nokļūstot noteiktā Visuma vietā, iesākumā snauž.

Klusi, klusi- it kā mazliet sastingusi .....

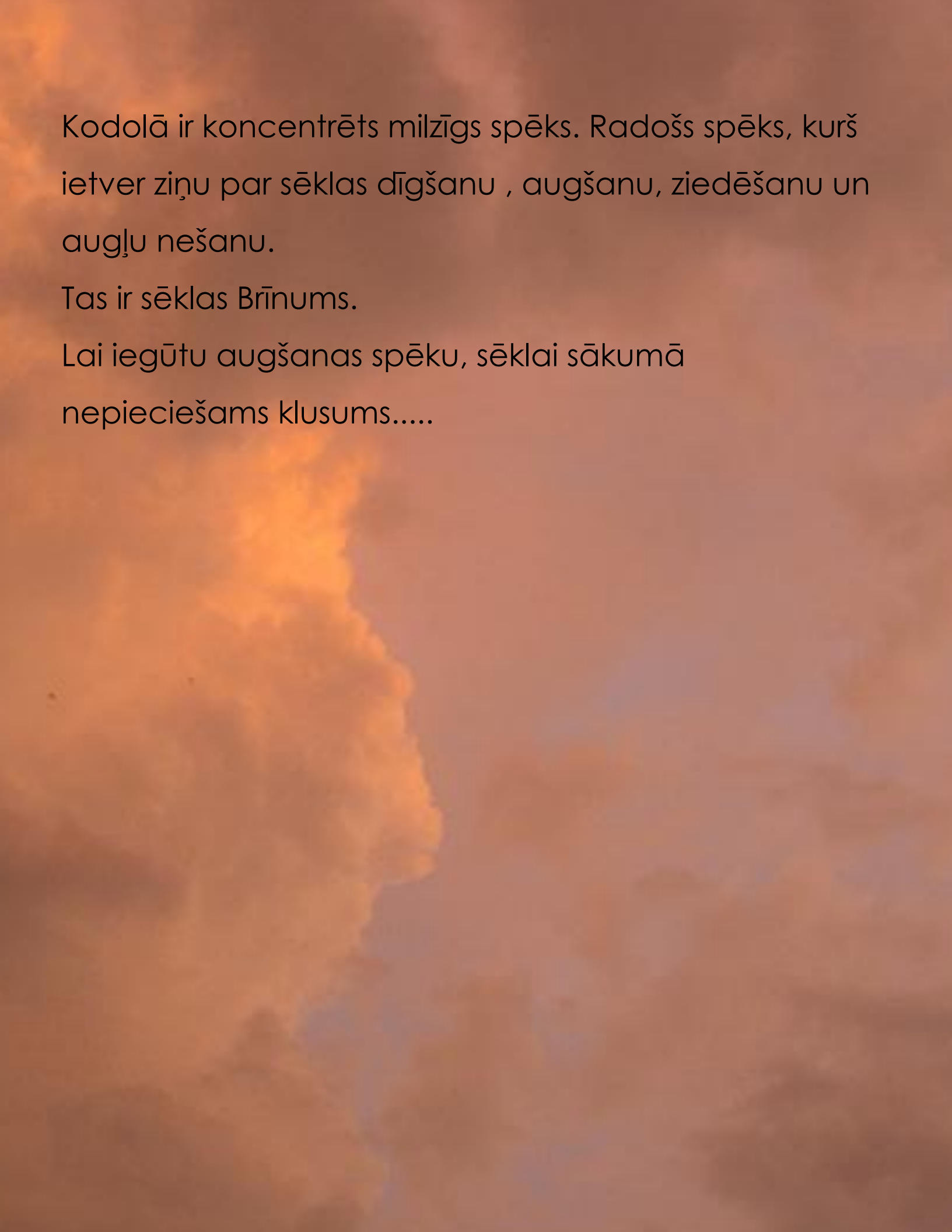
Tikai sējējs zina, ka aiz sēklas apvalka norisinās brīnumainas lietas.

Sēklas kodols briest, sapņojot par sava nodoma piepildīšanu.

Skolotājs teica, ka kodola noslēpumu zina vienīgi Radītājs.

Viņš jau arī ir tas sējējs.

Viņš ir ļoti dāsns un sēj neskopojoties.

Kodolā ir koncentrēts milzīgs spēks. Radošs spēks, kurš
ietver ziņu par sēklas dīgšanu , augšanu, ziedēšanu un
augļu nešanu.

Tas ir sēklas Brīnums.

Lai iegūtu augšanas spēku, sēklai sākumā
nepieciešams klusums.....

Un tad pienāk brīdis- izšķirošais brīdis.

Sēkla ,ieelpojot Visuma brīvības elpu, atplaukst. Viss tā iekšējais spēks izlaužas ar milzīgu joni, - Veronika ar plašu vēzienu gaisā pasvieda smilšu sauju.- Tas tikai līdzinās sprādzienam.

Īstenībā tāds ir Radītāja izpaustā spēks....

Tas ir bezgala radošs un piepildošs notikums.

Ārējās izpausmēs līdzīgu notikumu es reiz redzēju arī uz tavas planētas,

-mazliet skumīgi teica Veronika. – Bet pēc tā nekas neradās.

Profesors lūkojās tālumā. Viņa atmiņu lentē kadru pēc kadra nomainīja dažādu sprādzienu attēli. Hirosima, Černobiļa,... Kuru gan bija domājusi Veronika?

Planētas sēklas dzimšana ir RADOŠA. – vārdu RADOŠS
Veronika lēnītēm vilka smiltīs.

Mazā princese tikko manāmi pieskārās profesora rokai
un ar skatienu norādīja uz rieviņām smiltīs.- Vārdam
RADOŠS pietiek apmainīt vietām tikai divus burtus un
pievilkt garumzīmi, lai iznāktu vārds ĀRDOŠS.

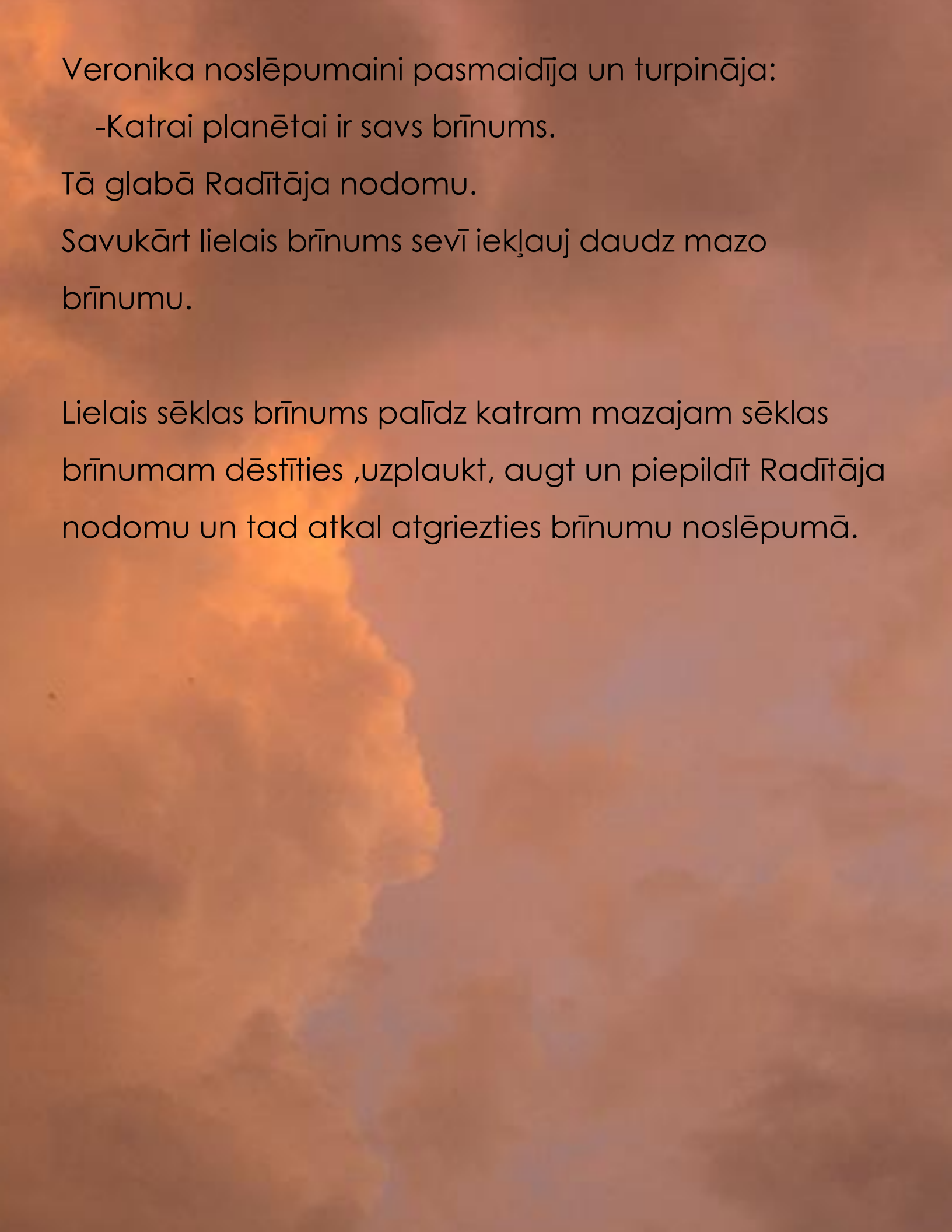

Iestājās klusums ,kurš ļāva profesora Heimdāla domām skriet milzu ātrumā un aptvert lielu daudzumu faktu no planētas nesenās dzīves ,kad cilvēki ,zaudējot cieņu pret Dabu un viens pret otru, savas pārdrošības dēļ, ar vieglu roku nomainot kādas struktūras , viņuprāt , mazsvarīgu daļu vai tikai konkrēta spēka virzienu , bija spējuši radošu pārvērst par ārdošu.

Veronikas rociņa tikmēr jau dzēsa rakstītos vārdus....

-Jā, - viņa atkal uzsmaidīja.- Ja jau mēs varam spēlēties ar tik nopietnām lietām, tas nepārprotami ir daļa no brīnuma noslēpuma...

Elpojot Visuma brīvības elpu, planēta aug, veidojas , un tai līdzī aug un veidojas visa dzīvā radība un būtnes, kas šeit māj. Līdzīgi kā es, - Veronika ar savu rādītājpirkstiņu iebakstīja sev puncī.- Es neaugu vairs liela ārēji ,bet viss lielums aug manī.

Veronika noslēpumaini pasmaidīja un turpināja:

-Katrai planētai ir savs brīnums.

Tā glabā Radītāja nodomu.

Savukārt lielais brīnums sevī iekļauj daudz mazo brīnumu.

Lielais sēklas brīnums palīdz katram mazajam sēklas brīnumam dēstīties ,uzplaukt, augt un piepildīt Radītāja nodomu un tad atkal atgriezties brīnumu noslēpumā.

Katra sēkla Visumā ir savā augšanas pakāpē.

Cita dīgst , cita klusumā gaida savu dīgstamo laiku,
cita jau gatavojas ziedēt, kamēr cita piebriedusi no
augļu pilnības.

Katra planēta Visumā pilda Radītāja nodomu, katrai ir
sava laika telpa.

S a v s   l a i k s- lēni vilka Profesors....

...laiks...

- Cik ilgi tu būsi uz manas planētas?- pēkšņi jautāja
Profesors- kādu laiku?

- Labu laiku , -smiedamās atbildēja Veronika, beidzot
sapratusi, ko vēlas uzzināt Profesors.

- Laiks arī ir viens no radītāja noslēpumiem.

Radītājam ir tikai tagad.

Tūkstoš gadi ir kā viena diena un viena diena- kā
tūkstoš gadi.

Jā, to viņš bija lasījis ne reizi vien uz dziļi pārdomājis laika jēgu, bet te , jūras malā, tas bija noslēpumaini izgaiss...

- Arī patiesība, pie kuras tiecas tavas planētas cilvēki, ir tikai TAGAD , - turpināja Veronika.

- Tieši tagad ir īstais laiks Tavas planētas cilvēkiem izprast Radītāja nodomus.

Gan attiecībā uz sevi, planētu ,gan uz visu Visumu.

Tā ir liela iespēja un atbildība arī paša Radītāja priekšā.

Lai tuvotos un izprastu Radītāja nodomus, iesākumā ir jāierauga un jāsaņūn kaut viens brīnums savā tuvumā.

Meitenītes balss ieguva īpašu maigumu...

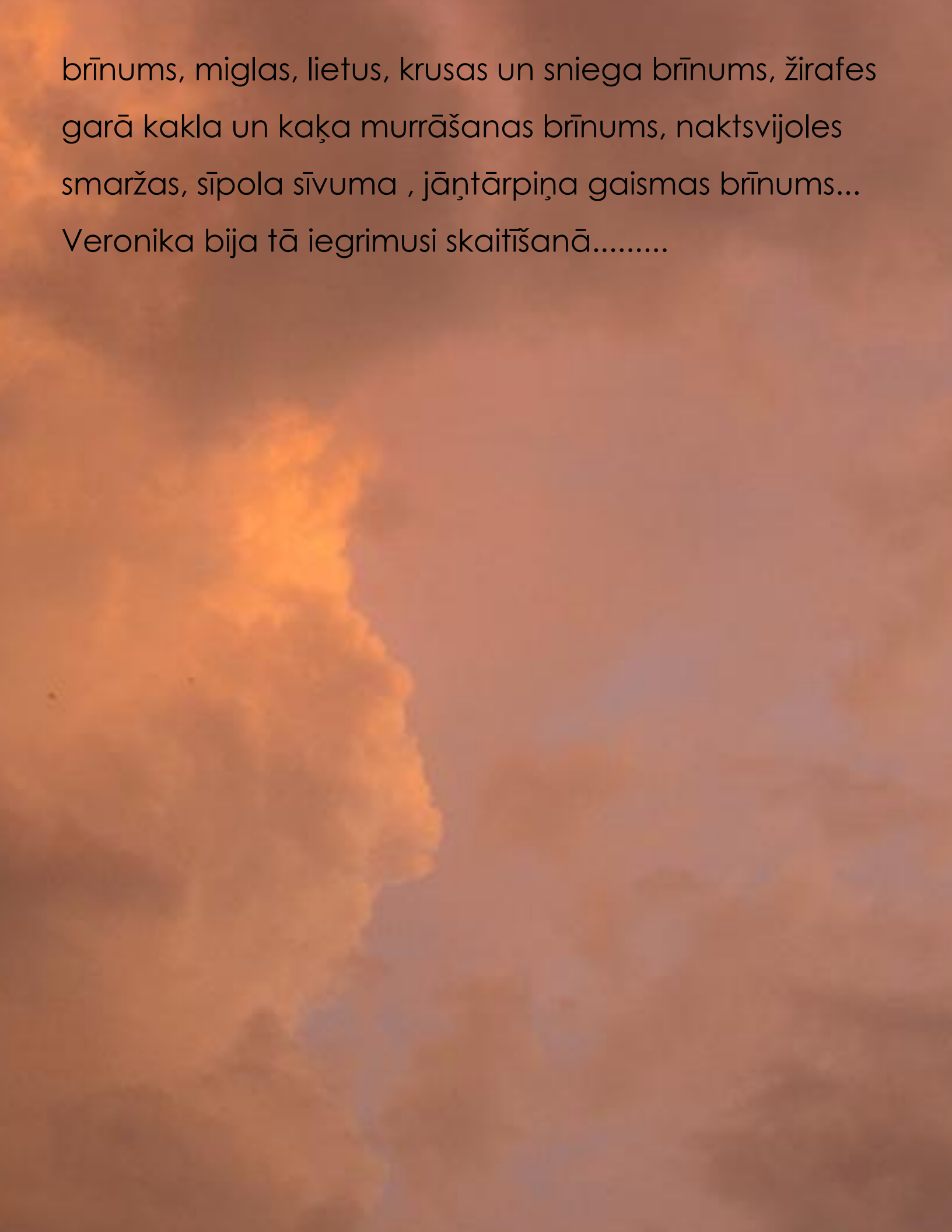
- Ik vienā planētā , arī tavā, ir milzum daudz brīnumu.

- Paskaties! Smilšu graudu brīnums, jūras viļņu brīnums, vēja brīnums (ja ņem vērā, ka tie ir četri- A,R,Z,D, un vēl- rīta, vakara, saulrieta brīze, tad sanāk jau septiņi) ,smilgu , raspodiņu, biškrēsliņu brīnums, lielā akmens brīnums, vēziša, kas paslēpies aiz akmens , brīnums, un izslāpušā zalkša brīnums...

Mazā princese izteiksmīgi skaitīja, pa vienam pieliecot pirkstiņus.

- Tad vēl citi lieli un mazi brīnumi: sāļā un saldā ūdens

brīnums, miglas, lietus, krusas un sniega brīnums, žirafes
garā kakla un kaķa murrāšanas brīnums, naktsvijoles
smaržas, sīpola sīvuma , jāņtārpiņa gaismas brīnums...
Veronika bija tā iegrimusi skaitīšanā.....

...zieda brīnums...

Katrs zieds ir kā maza planēta....

Arī tu esi vesela planēta ,- Princese viltīgi pasmaidīja un piemiedza ar aci izbrīnītajam Profesoram.

Profesors mēģināja sevi iztēloties kā planētu....

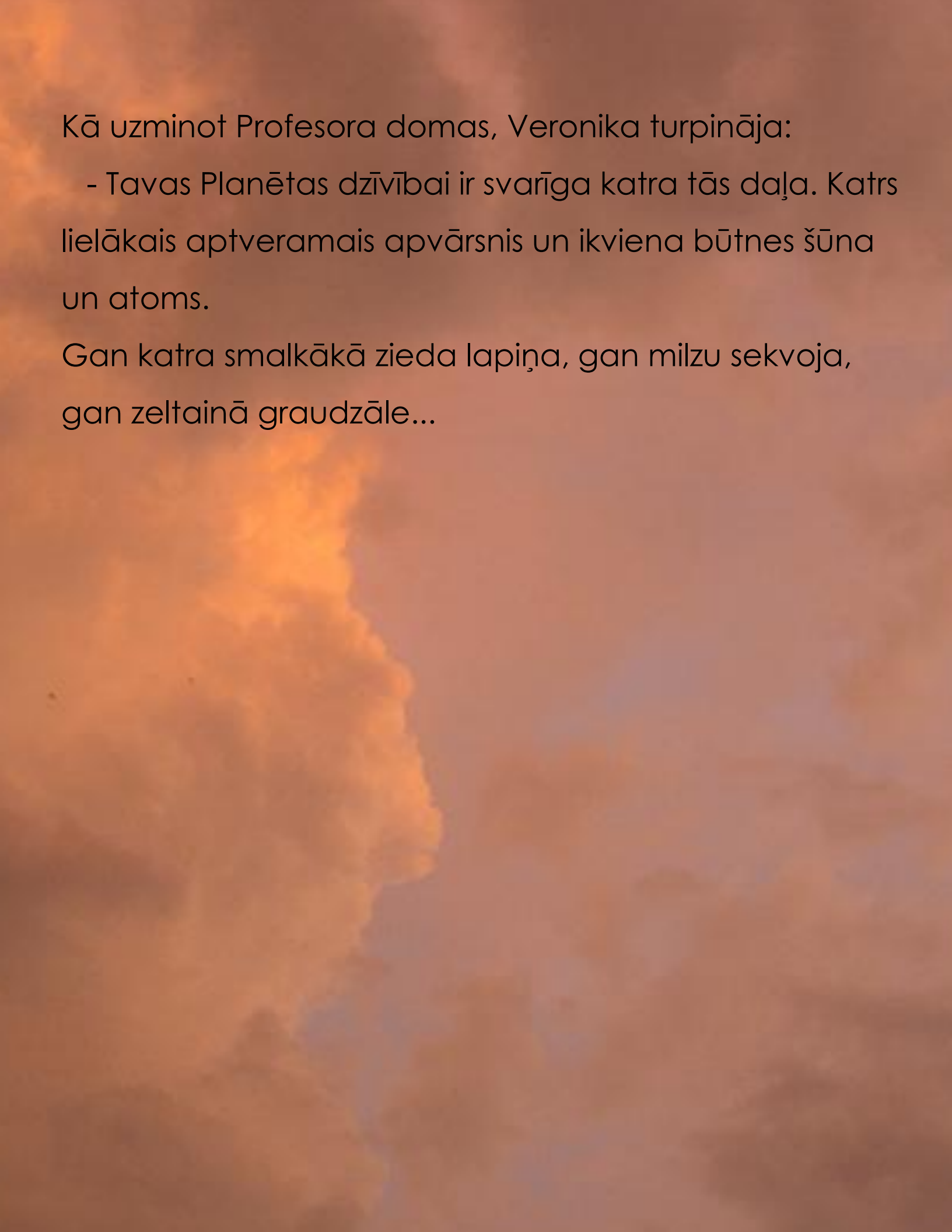
Tas nebija viegli.

Daudz vienkāršāk viņam izdevās sevi iedomāties kā pulsējošu šūnu ar lodveida kodolu sirds vietā, līdzīgu tai, ko viņš bija redzējis jaunākās paaudzes mikroskopa palielinājumā sava beidzamā pētījuma laikā.

Viņa atmiņā uzplaiksnīja vēl daži vērojumi, kuri pētījuma laikā šķita pavisam nenozīmīgi.

Šūnas patiesi uzvedās kā mazas planētas.

To darbība bija it kā paredzama, prognozējama, bet tajā pašā laikā katrai no tām piemita savs apslēpts dzīvības nodoms.

Kā uzminot Profesora domas, Veronika turpināja:

- Tavas Planētas dzīvībai ir svarīga katra tās daļa. Katrs lielākais aptveramais apvārsnis un ikviena būtnes šūna un atoms.

Gan katra smalkākā zieda lapiņa, gan milzu sekvoja, gan zeltainā graudzāle...

Lūk graudzāle- Princeses rokā kā burvja nūjiņa
parādījās zeltainiem graudiņiem pilns jūrmalas zāles
stiebrs.

- Lai šī zālīte izaugtu , mazajai sēkliņai sākumā palīdz
trīs mazas saknītes.

Tās notur sēkliņu zemē un dod spēku asnam tiekties
pretī saulei . Jo stiprākas saknes, jo augs var augt
augstāk . Ne vienmēr saknēm jābūt lielākām, bet
stiprākām gan.

Tad virs zemes parādās stiebrs , lapas , tad zieds, kurā
veidojās jaunās sēklas.

Un vai ir iespējams pateikt, kurš ir svarīgākais sēklas
audzēšanā- saule, ūdens, saknes, lapas, zieds vai vējš,
kas apputeksnē ziedu. Vai sēkla, kura, atdodama savu
dzīvību , paliek zemē pavisam neievērota....

Planētā ir svarīgi visi.

VISI.

Gan tie, kas aug, gan tie, kas ēd.

Gan tie, kas dod, gan tie, kas ņem.

Visi ir saistīti ar visu...

Bija mirklis, kad mazā Princese šķita gaužām pļāpīga.

Reizēm viņa runāja tik emocionāli un ātri, ka Profesors vienkārši nespēja izsekot teiktajam, kur nu vēl to visu aptvert un izprast.

Bet nākamajā mirklī šī dīvainā meitene varēja izturēt tik ilgstošu klusumu, ka Profesora bungplēvītes, šķitās, plīsīs no klusuma tīrības.

To pārtrauca tikai smilšu zīdaini gurkstošā dziedāšana, kad Veronikas pirkstiņš vilka kārtējo zīmējumu.

Smiltīs blakus aplim parādījās līnija un atskanēja Princeses skaidrojums:

- Viss ir vienā un viens ietver visu.

Vai tik ko līdzīgu profesors jau nebija dzirdējis?

1110001   110111000 ?!

01!

PIEPEŠI

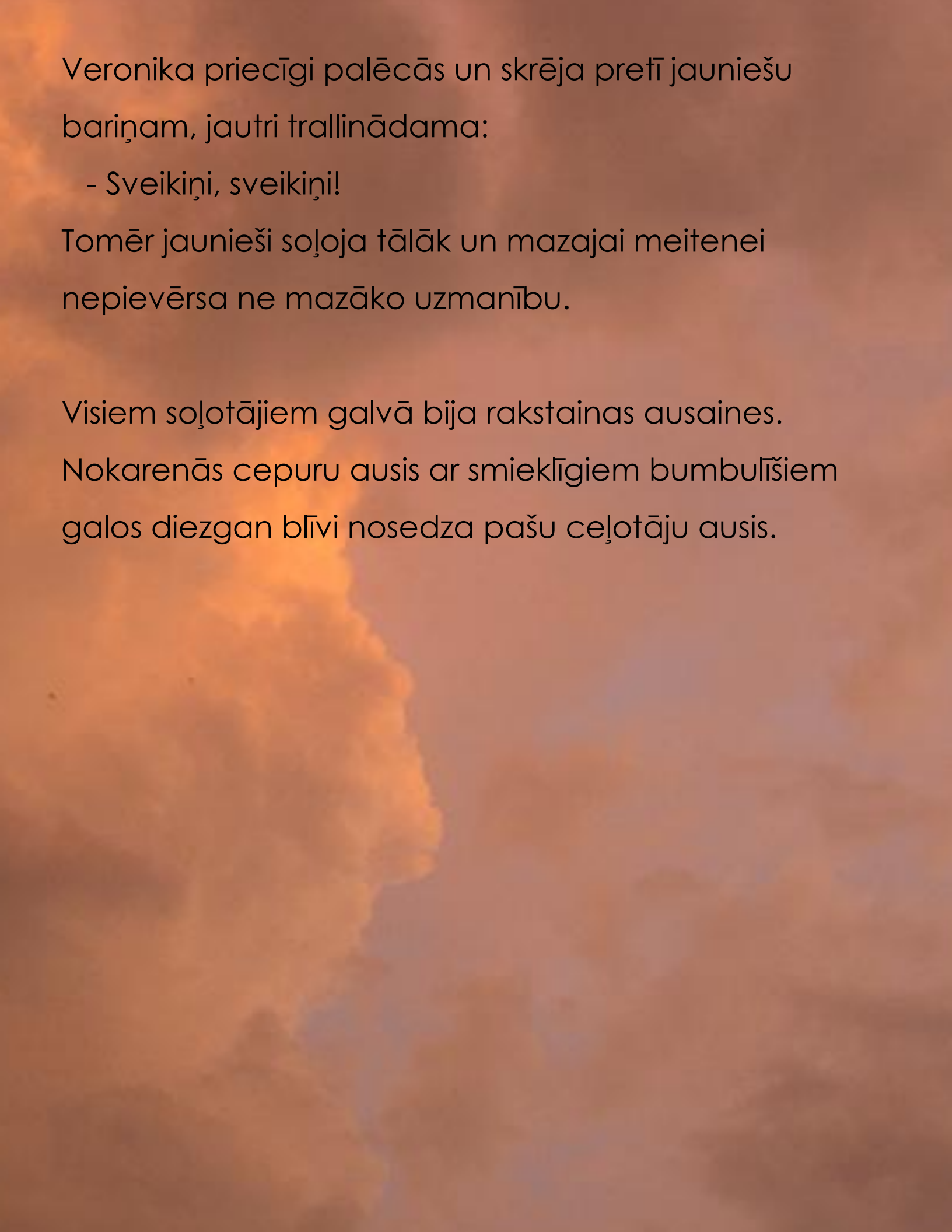
Sarunā iegrimušie izdzirdēja neierastas skaņas.

No kreisās puses tuvojās bariņš jaunu cilvēku. Jau pagabalu varēja dzirdēt smilšu dzidro švīkstoņu zem gājēju šļūcošajiem soļiem, kas pārsteidzoši jauki saskanēja ar jūrmalas smilgās dūdojoša vēja oratoriju. Mazā princese patiesi nopriecājās – jauna tikšanās solīja jaunu mācību.

Veronika bija jau iemācījusies gūt mācības. Protams, ne vienmēr tas bija viegli. Bet Veronika vienmēr atcerējās Skolotāja vārdus- bez mācībām brīnums, kas ir tevī, nespēj augt un pilnveidoties.

Un piebilde- ikviens, ko Tu satiec savā ceļā ,nav Tev ne draugs, ne ienaidnieks- viņš ir tikai Tavs skolotājs, un ikviena tikšanās ir jauna mācību stunda.

Veronika priecīgi palēcās un skrēja pretī jauniešu bariņam, jautri trallinādama:

- Sveikiņi, sveikiņi!

Tomēr jaunieši soļoja tālāk un mazajai meitenei nepievērsa ne mazāko uzmanību.

Visiem soļotājiem galvā bija rakstainas ausaines.

Nokarenās cepuru ausis ar smieklīgiem bumbulīšiem galos diezgan blīvi nosedza pašu ceļotāju ausis.

Viņi noteikti nedzird jūras šalkas, -secināja Veronika, un kā apstiprinājumu izdzirda saucienus nedabiskā tembrā un skaļumā:

- Jā, jā, jā!

Veronikai jau iepriekš bija licies, ka šurpnācējiem ir tādas savādas acis.

Tuvumā viņa pamanīja, ka visiem „ausaiņiem” acīm priekšā ir apaļas krāsu stikla plāksnītes, ko savienoja metāla stieplīte.

Ja jau es nearu saskatīt viņu acis, vai viņu acis spēj saskatīt kaut nelielu brīnuma daļiņu? - nodomāja Veronika.

Ikviens no ceļotājiem smalki cimdotajās rokās turēja mazformāta datorīnu, kura displejā nepārtraukti nūrdzēja skaitļi, krāsu laukumi un pulsējoši vektoru zīmējumi.

Apzinīgākie gājēji sekoja kustīgajām norādēm un

izsmelošajiem apkārtnes aprakstiem, ar kuru palīdzību šīm būtnēm, kuru dzirdamība un redzamība bija diezgan ierobežota, vajadzēja tuvoties noteiktam mērķim.

Neapzinīgākie, kā jau ierasts, spēlēja aizrautīgas spēles , ik pa brīdim iegavilējoties vai izdvešot zaudējuma nopūtu.

Cimdotie pirkstiņi veikli spaidīja pogas, un centās izdabūt no mazās kastītes sev vēlamo rezultātu.

Likās, ka starp tuvojošamies un Princesi, gaisam sabiezējot, veidojas caurredzama , tomēr nepārvarama siena.

Veronika stāvēja un vēroja.....

Profesors gan neredzēja, kā notiekošais atspoguļojas mazās Princeses sejiņā, tomēr pat no mugurpuses varēja manīt, kā viņas trauslo augumiņu pamet tikšanās prieka spars.

- Manuprāt , mēs esam uz pareizākā ceļa,- pārvērstā balsī skaļi sauca tas, kuram bija vislielākā cepure (protams, arī bumbuļi bija vislielākie) un tumšākās brilles. Tas bija grupas vecākais.

- Jā, jā,- neatraujot skatienus no mazajiem ekrāniņiem, atbildēja pārējie. Par grupas vecāko priekšā gājējs bija ievēlēts , pateicoties iepriekšpieminētajiem visiespaidīgākajiem aksesuāriem un vislielākajai runātspējai. „Liels ausains” reti ļāva klusumam iespraukties saviem vārdiem pa vidu.

Un pārējos tas apmierināja.

Skaņas avots nodrošināja ceļojumam zināmu stabilitāti – varēja netraucēti iekļauties soļošanas virzienā un tempā, pārlietu nenovēršoties no dārguma, ko turēja

rokas.

Ekrāna burvestība neļāva viņiem ieraudzīt pat Lielo akmeni, kurš kā milzu lūtausis bija izgūlies pašā jūras krastā.

- Taisni uz priekšu! –galvenais ausainis komandēja.
- Taisni, taisni- viņam atsaucās pārējie ausainīši.

Veronikasprāt, tas bija kaut kas neparasts. Citās reizēs uz citām planētām vienmēr bija apstiprinājušies Prinča vārdi: „Taisni uz priekšu jau nevar nekur tālu aiziet....”

Tomēr ausaiņu komanda turpināja ceļu, ik pa brīdim izpildot dīvainās skaļās sasauksmes.

Gājējiem attālinoties, vēja šalkas un sienāža čīgas pamazām izjauca caurredzamo sienu.....

Profesors dzirdēja, kā Princese nodomāja:

- Ja viņi ies tikai taisni, mēs viņus noteikti drīz satiksim!

Tad, rudajām matu cirtām noplīvojot, viņa pagriežas uz papēža pret Profesoru un, apliecinot gandarījumu par notiekošo, pacēla labās rokas īkšķīti.

Par noderīgiem Princese atzina arī mazos pogainos ekrāniņus- tie ietver sevī kādu brīnumu un palīdz gūt jaunas mācības. Tomēr šiem pogainīšiem ir viens liels trūkums- tiem nepiemīt Dzīvības nodoms.

Jo ikvienam Radītāja veidojumam ir savs neatkārtojams Dzīvības nodoms. Klusumā slēgta dzīvības vienība.

Ne vienmēr to var atklāt uz izprast uzreiz .It īpaši attiecībā uz sevi pašu .

Bet, kas meklē ,tas atrod.

- Kurš kladzina, tam top atvērts,- pats sev par izbrīnu piesacīja Profesors.

Veronika tikai apmierināti nozibināja savas spožās ačeles un turpināja :

- Jā, kad tiek pamanīts un atklāts viens nodoms, tam drīz seko nākamais.

Dzīvības nodomu atklāšanās var ritēt viegli un priekpilni , taču reizēm tā ir īsta vērīguma, uzcītības un uzticības skola.

Princeses aicināts ,profesors pierausās kājās un devās uz netālo Lielo akmeni, kam neredzēdami vai redzēt negribēdami taisnvirzienā garām bija aizdevušies divainie ceļotāji.

Profesors pamanīja, ka, abiem gājējiem tuvojoties dižakmenim, saceļas vējš un jūras vilņošanās pieņemas spēkā. Pie tam tā savādi mirguļoja:

- Tava jūra ir liela vērtība, - Princese pacilāti teica

Mana? Izbrīnījās Profesors.

- Jā, tas skaistums ir bagātība, kuru tagad tieši Tu vari baudīt , - atbildēja Veronika.

Un patiesi , sabangotā ūdens vizuālošana atgādināja briljantu kaklarotas spēli uz kinodīvas kakla. Jūra

gaismas staru vizuļus šūpoja ar ne mazāk lielu cēluma
un pašapziņas sajūtu....

- Kā tu domā, kur rodas jūras skaistums? –jautāja
Veronika, noliekdamās pār straumīti, kas rūpīgi
mazgājot katru ceļā sastapto oli, jautri čalojot , no
kāpām steidzās uz jūru.

Profesors nekad nebija par to domājis, kur un kā tas
rodas....

- Katra mazākā tērcīte pārvēršas par jūru,- lēnīgi
teica Veronika.

Lietutiņš

Maza urdziņa vai

Kalna virsotnes strautiņš

Upīte

Upe

Jūra.

Katrs mazākais pārtop par lielāko.....

Lielākais ir pateicīgs mazajam.....

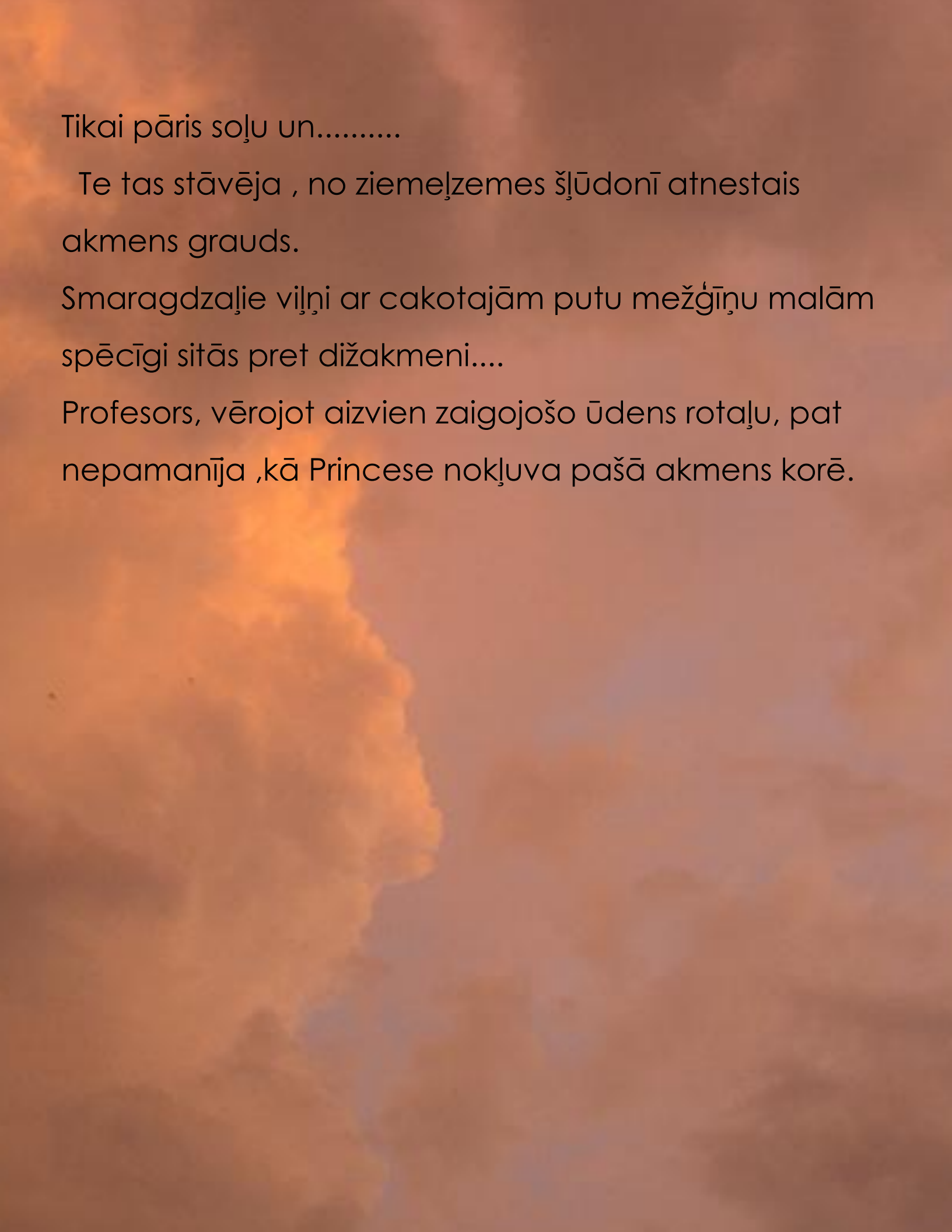
Veronika runājot savu smalko pirkstiņu ielika burbuļojošā
ūdens straumē...

Līdz ko pirksts pieskārās ūdenim- ap to iezaigojās
daudzkrāsu varavīksne...

- Katra, Tavas Planētas Dzīvības daļiņa nes sevī
varavīksni.

Radošs pieskāriens liek tai iemirdzēties un sniegt
skaistuma vilni.

To nevar vienmēr redzēt ar acīm, bet to nevar nesajust.

Tikai pāris soļu un.....

Te tas stāvēja , no ziemeļzemes šļūdonī atnestais
akmens grauds.

Smaragdzaļie viļņi ar cakatājām putu mežģīņu malām
spēcīgi sitās pret dižakmeni....

Profesors, vērojot aizvien zaigojošo ūdens rotaļu, pat
nepamanīja ,kā Princese nokļuva pašā akmens korē.

Sākumā viņa izskatījās pēc mazas līpiņas uz lielās
akmens cepures....

Tad viņa izslējās un izstiepa savas rociņas kā
spārnus.

Rudainās matu cirtas plīvoja stiprajā vējā,
Mute bija sajūsmā mazliet pavērtā...

Uz bangojošās jūras fona viņa izskatījās kā putns, kurš
pretvējā izbauda savu spārnu īsto spēku...

Cik patiesi, nodomāja Profesors.

Esošais viņā uzvedināja bērnu dienu atmiņas.

Toreiz- akmens, jūra, smilšainais krasts ,kāpu valnis...

Viss DABĀ

Viņam bija dzīvā tēlu valstība...

Dabā tiešām viss ir DZĪVS

Un RADOŠS

Domas, tēlu radošs....

Bērnām tas ir tik pašsaprotami....

Kamdēļ gan, augot cilvēkam, to pamanīt ,sajust kļūst
arvien grūtāk?

Kamdēļ šīs sajūtas tik dziļi paslēpjas?

Lai vēlāk nogurums mirkļos neatlaidīgi pieprasīt savu-
Dabas DZĪVĪBAS elpu....

Profesors ,savās pārdomās iegrimis, atkal nepamanīja,
vai Princese nokāpa vai nolaidās no akmeņa.

Tikai mirklī ,kad Profesors pacēla acis, vilņu ieskaudais
akmens bija palicis viens..

Vero... Princeses vārds burtiski sastinga uz viņa lūpām.

Taču aiz muguras jau atskanēja dzidras balstiņas
teiktais:

- Nebīsties, Tu neesi viens,

Tu esi viens no visa....

DZĪVĪBA

Un skanīgā balstiņa turpināja...

- Tava planēta ir dzīva...

Pēc Radītāja nodoma katram ir sava dzīvība.

Katram sava....

Bet visiem kopīga- Planētas DZĪVĪBA

Dzīvībai ir sava valoda .

.....Tā runā pumpura maigumā un zibens
skarbumā ,saulstaru smalkumā un ziemeļblāzmas
varenībā, ledāju aukstumā un vulkānu lavas karstumā ,
sniegpārslīgas smalkajā struktūrā un šļūdoņa dubļu
straumē, vēja šalkoņā un pērkona rībienā, pļavu puķu
raibajās krāsās un jasmīnu reibinošajās smaržās...

Tā runā nepārtraukti....

Un ikvienam ir iespēja dzirdēt....

Daba runā karam saprotamā valodā....

- PIEPILDĪTA SKAISTUMA... valodā...

Katrai dzīvībai uz planētas ir sava noteikta laika vieta.

Sava vieta un smalkai smiltij un sava vieta melnzemei,
sava pļavas smilgai un dārza puķei, un pat mazajiem
sienāžiem, bitēm vai tropu termītiem ir ierādīta sava
vieta.

Savs laiks ziemei ar leduspuķēm un savs vasarai ar ziedu
pļavām .Ir vieta Alpu kalnu sniegotajām virsotnēm un
tuksneša nepārredzamajiem klājumiem...

To labi var apjaust, naktī lūkojoties zvaigžņotajās
debesīs.

Tur katrai zvaigznītei ir sava īpaša vieta.

Jā- piekrītoši pamāja Profesors, labsajūtā atceroties
siltās zvaigžņotās augusta nakts, te- jūras krastā.

Atmiņā uzvēdīja kāda vieda mūka teiktais:

- Radītāja darbs allaž ir pilnīgs.
- Ja no debesīm pazustu tikai viena zvaigznīte , mēs
uzreiz izjustu tās trūkumu....

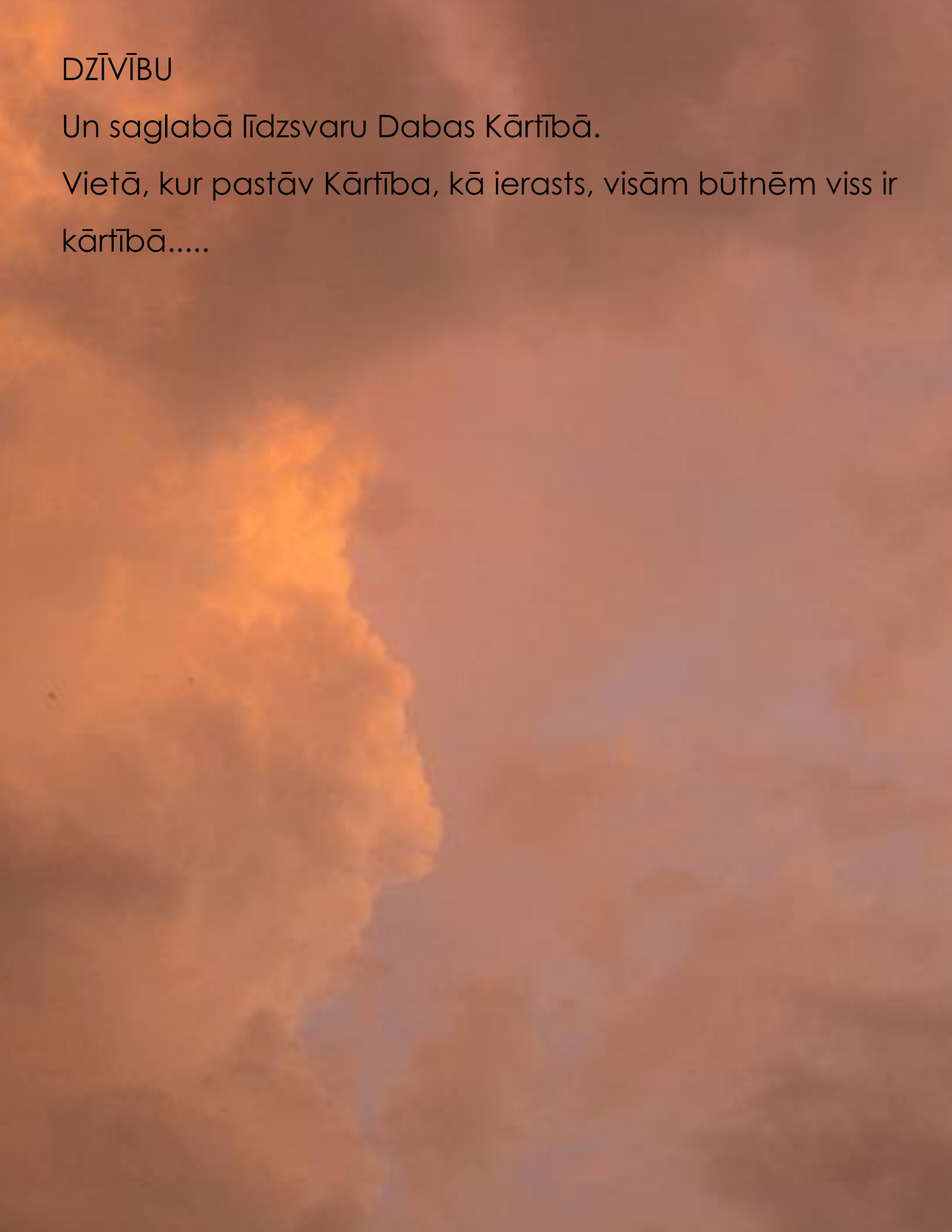
- Bet zvaigznes taču krīt, - skaļi nodomāja Profesors.
.... tās nekur nepazūd... apliecinoši teica Princese
- Tās pārtop ....

Kā tavā planētā- pele pārtop kaķi....

Skudriņa- skudru lācī...

Vai mazā zivtele lielajā samā....

Tieši pārtapšana balsta

DZĪVĪBU

Un saglabā līdzsvaru Dabas Kārtībā.

Vietā, kur pastāv Kārtība, kā ierasts, visām būtnēm viss ir kārtībā.....

Kārtība ir radošs līdzsvars.

Līdzsvars starp debesīm un zemi

Dienu un nakti

Dzimšanu un nāvi

Princese sajūsmināta uzspurdza kājās . Viņa bija ieraudzījusi netālu no krasta peldošos putnus.

Arī Profesors pamanīja, ka dažu metru attālumā ,šķeļot viļņoto ūdens virsmu, cēli slīdēja mežapīle. Tā aiz sevis atstāja ķīļveida sliedi ,kurā, ūdeni sirsnīgi kūlādami, viņai sekoja četri mazuļi.

Pīļu mamma droši vien ilgi bija žūžojusi savas atvases, ko tagad vedot tās „lielajos” ūdeņos , tuklo kakliņu pašapzinīgi grozot , viņa ik pa brīdim pīlēnus gādīgi uzlūkoja. Brīdi pat šķita ,ka pīļu mamma ar nodomu atvedusi savus lolojumus atrādīt Veronikai ....

Un ,protams, Princesei atkal bija ko teikt:

- Katra jauna dzīvība vistiešāk izpauž RADOŠO

pirmsākumu....

Dīgstošs asns

Plaukstošs ziedpumpurs

No alas izkūņojošs zvēra mazulis

No olas čaulas šķīļamies putnēns

Jaundzimis cilvēkbērns

Jā- Profesors to labi zināja.

Visas jaunās dzīvībiņas ap sevi spēj radīt īpaši mīluma telpu. Viņš bija ievērojis, ka arī mazo cilvēkbērnu sirsniņu puksti ir tik īpaši....

Mirkļī, kad Profesors saspringti centās izprātot jauno domu, Veronika iesita knipi Profesora platajai ,trīs grumbu rievotajai pierai tieši viducī.

- Centies vairāk domāt ar sirdi

Lielas lietas prātā neizdomāsi.

Sirds dziļumi ir lielāki nekā prāta augstums...

Nu Heimdāls bija pārsteigts ne pa jokam....

Kā gan var domāt ar sirdi? Kā Profesors viņš tik daudz zināja par sirdi, bet neizprata to, ar kādu darbību vai varbūt tieši pretēji- darbības trūkumu būtu jāsāk sirds domāšana....

- Vispirms jāiemācās klusēt , - teica Veronika ,
spēlēsim klusuma spēli

Lūdzu, aizver acis....

Viņš paklausīja un izdarīja to...

lestājās
KLUSUMS

Sasprindzinot dzirdi līdz baltkvēlei , Profesors
mēģināja saklausīt apkārtnē kādu skaņu vai vismaz tās
nojausmu.

Bet nekā....

Likās, ka ,sākot spēli. Veronika vienkārši bija izslēgusi
apkārtnes skaņas.

Klusums pieņēmās spēcāk...

.....Līdz tas bija tik skaļš, ka ausis krita ciet.

Klusums turpināja tiekties Profesorā.

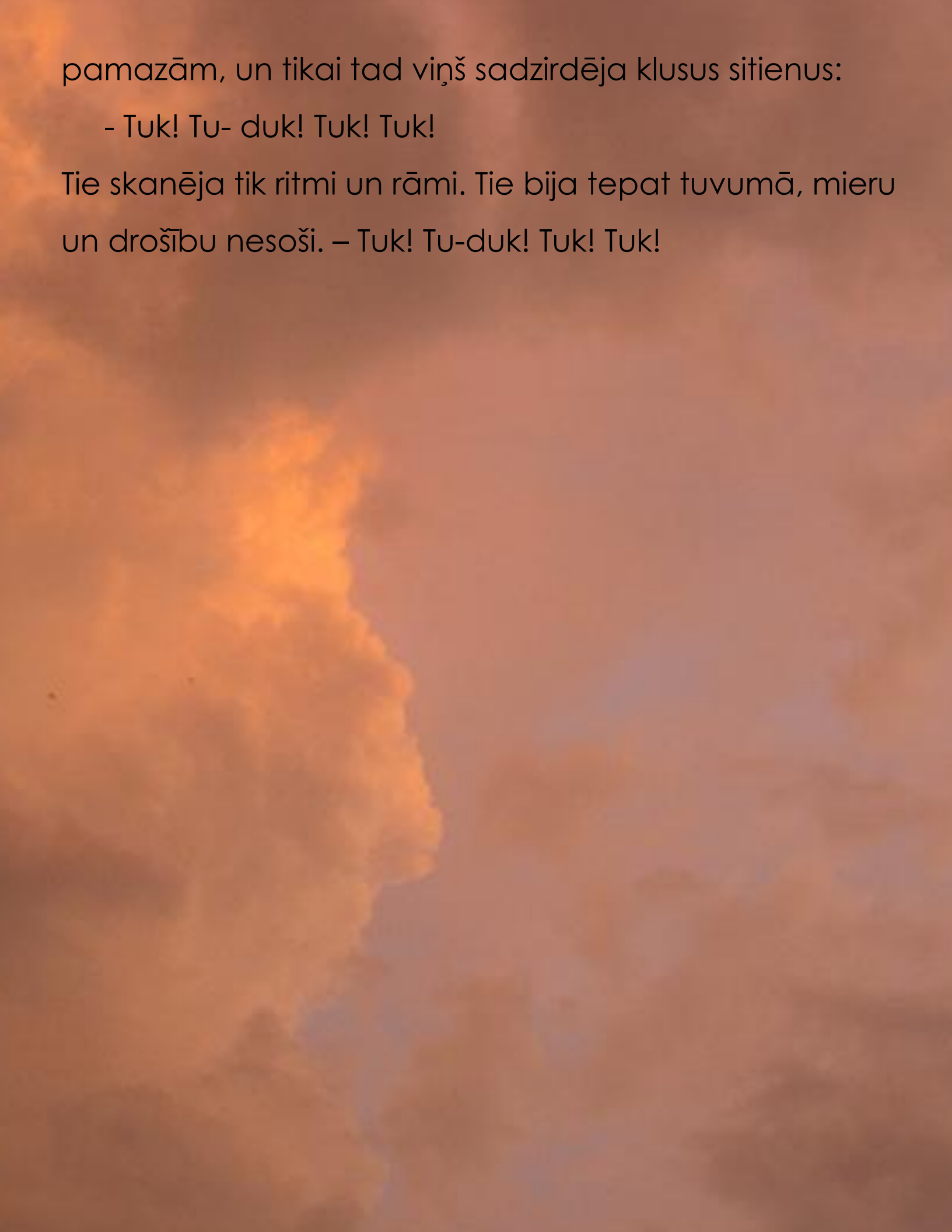
Tas šķita uzbāzīgs un nekaunīgs ar savu tīrību un šķīsto
vienkāršību.

Vienbrīd viņš jau grasījās izbeigt šo spēlīti ,taču Veronika
ar vienu rociņu bija aizspiedusi Profesora muti, bet ar
otru steidzīgi smiltīs kaut ko rakstīja:

NEPĀRTRAUC KLUSUMU

Profesors nomierinājās .Viņam gan tas izdevās

pamazām, un tikai tad viņš sadzirdēja klusus sitienus:

- Tuk! Tu- duk! Tuk! Tuk!

Tie skanēja tik ritmi un rāmi. Tie bija tepat tuvumā, mieru un drošību nesoši. – Tuk! Tu-duk! Tuk! Tuk!

Profesora acu skatiens nepārprotami vēstīja par izpratni...

Veronikas sejiņā rotāja smaids...

- Sirds ir Tava brīnumu mājvieta....

Tajā mīt Radītāja lielākais spēks- MĪLESTĪBA

Ļaujot šim spēkam sevi piepildīt , Tu kļūsti par daļu no tā...

Viņa klusītēm teica: lai dzirdētu savas sirds balsi reizēm nepieciešams tikai vienkāršs klusums...

Sirds ir RADOŠA

....un

GUDRA

Ceļš pie sirds nav viegls....

Sirdij nevar tuvojies tieši.

Tā ir trausla, tomēr neuzveicama un nepakļaujama,

tā ir strauja, tomēr ritmi rāma un nepagurstoša,

tā ir neliela, tomēr spēj sevī ietvert tik daudz....

Profesoram šķita, ka lielu daļu no Princeses teiktā viņš jau zina tikai šīs atziņas ilgi nebija radušas vārdu izpausmi. Zinātniskie fakti, pieredzi, pētījumu rezultāti bija virknējušies...

Tie bija radījuši arī daudz sajūtu, priekšnojautu un intuitīvu spriedumu.

Līdz pavisam nesen ieguva izsakāmu veidolu. Jaunākie pētījumi un atklājumi viņu bija arvien jau tuvinājuši izpratnei, ka sirds bez fiziskajām izpausmēm sevī ietver mērījuma aparātos nenosakāmu iekšēju būtību.

Tā ir tikai sajūtama, nojaušama....

To grūti izteikt vārdos...

Bet tā nozīmē tik daudz...

Šai brīdī Profesoram izgaismojās vēl kāda atziņa – šodienas konferencē zinātniekiem bija tik grūti izprast viņa teikto, jo viņš bija runājis „nezinātniski” – emocionāli, tieši...

Jo sirds ir tāda- tieša jūtīga un dzīva...

Tā mīlestības klātbūtni reizēm sajūt labāk nekā
visizsmalcinātākās zāles....

....Zinātniekiem šķita, ka ir par maz faktu, lai jauno
terapiju ieviestu praksē. Bet Profesors bija pārliecināts,
ka patiesībā ir par maz laika, jo sirds sirgstošo pasaulē
paliek arvien vairāk.... un vairāk...

Un šī sāpe prasa arvien jaunāku cilvēku dzīvības....

Mazā Princese , redzot Profesora spožās acis un apgaroti smaidošo seju, nojauta klātesošo atklāsmes mieru...

Viņas lēmums nebija steigā pieņemts, tomēr izskanējušie vārdi bija negaidīti abiem....

... man laiks doties...

Lai kā Profesors centās apslāpēt savas iekšējās sajūtas , tās nepārprotami vēstīja par šķiršanos.

Kāpēc? Tieši tagad?

- Neskumsti, - Veronikas balss bija apbrīnojami mierīga.

- Tu man palīdzēji pietuvoties Tavas planētas Brīnuma noslēpumam....

Nu man ir jādodas tālāk

Profesors klusēja, lai gan iekšējā balss skaļi nepiekrita šim negaidītajam pavērsienam. Arī Veronika neko

neteica, jo zināja, ka šis nav īstais mirklis vārdiem.

Vārdi reizēm ir tik neietilpīgi.....

Viņa veltīja Profesoram savu vissaulaināko smaidu, tad nogludināja sev priekšā smilšu laukumiņu un kaut ko tur uzrakstīja, mirkli vēl darbojās ar nelielajām metāla plāksnītēm, tad piecēlās,

no mazajām roķelēm notrausa pielipušos smilšu graudiņus,

sapurināja mirdzoši rudās cirtas,

vēlreiz uzsmaidīja un devās pa gaismā viegli vizuļojošo taku....

Profesors sēdēja nekustīgi un nespēja atraut skatienu no Princeses, kura attālinoties kļuva arvien mazāka.

Spoža gaisma, kas apņēma Veroniku, tapa arvien spožāka. Tā saritinājās līdz kļuva līdzīga citām zvaigznēm, kuras nemanītas bija piepildījušas samtainās debesis.

Gaismas, ko līdzī bija atnesusi Veronika un kas šo laiku bija mirdzējusi ap profesoru, neizzuda viņa acīm, un viņš pat nepamanīja, kā tā pārtapa saullēktā....

Tikai tad Profesors ieraudzīja, ka maza daļiņa no Veronikas ir palikusi šeit- Princese bija atstājusi zeltainās plāksnītes. Viņš pievērsās smiltīs rakstītajiem vārdiem un plāksnīšu kārtojumam:

PATIESĪBA

ir **PATI ESĪBA**

Patiesība ir pati esība.

ESĪBA..... ESĪBA.....- dunēja profesoram ausīs, bet krūtis
pielija ar gaišu siltumu. Tas plūda , piepildot visu
ķermeni.....

Tajā pašā mirklī piepildījums un MIERS pārņēma arī viņa domas.

Nu tās bija rāmas un skaidras....

Profesors pastiepa roku pretī mazajai cielaviņai, kas turpat tipināja.

Cīrīgais putniņš, turot knābītī zaļo lapiņu, nevilcinoties ieleca viņa plaukstā.

Vēl pirms mirkļa viņam šķita, ka zaudējis visu, taču šobrīd...

Jā ,cik gan laika bija pagājis?

.... viena stunda.... viena diena..... tūkstoš gadu.....

Pulsējošais siltums saplūda ar pirmajiem saules stariem, kas apņēmīgi tiecās caur rīta rasas piebērtajiem stiebriem, tvīkstošo zemi un norasojošo akmeņu gludo pakaušu atspīdumiem...

PROFESORA PLANĒTĀ
SĀKĀS **JAUNA DIENA**

...Mēs mītam
uz vienas
Planētas .....
un tādēļ šai
grāmatiņā ir
arī daļiņa no
Tevis .....

Diāna Timofejeva

Dabas Vēstniecība
Tava Daba Pilsētā

www.dabasvestnieciba.lv

dabas.vides.estetika@inbox.lv

© Visas tiesības uz saturu pieder "Dabas vides
estētikas studiju apvienībai".

Pārpublicējot informāciju, atsauce uz "Dabas
vides estētikas studiju apvienību" obligāta